

წაწნთიპატროს ჴოსტრელი

ჩიფისა იმრთის-მშობელისათჳს
და ხაჰარიამს დაღუფებისათჳს*

აშობი დედათა არავინ არს უფროდს **სოვანწსა**(მთ.11,11), რამეთუ სიტყუამან მაცხოვრისამან გუაუწყა ესე ჩუენ. **წითარ-მე** ან სიტყვთა გვრგვინოსან ვქმნე, რომელსა ესევეთარი ქებად ესმა **აფლისაგან** თჳსისა? ანუ ვითარ ვაქებდე, რომელმან შობადმდევე იცოდა დაფარული იგი საიდუმლოდ? ანუ ვითარ შობადმდე **წრისტწსა** მადლისა იგი ნიჭი გამოცხადებად იწყო?

წმან მადლისა იგი გამოაჩინა საუნჯეც და რომელ-იგი არა იცოდა ცათა შინა სიმრავლემან ანგელოზთამან; ვითარცა-იგი გესმა, **სოვანე** მუცლით გამო დედისა აუწყებდა; საყდარნი დაუტევენა **აფალმან** და **სოვანე** საშოთ იმრთისა მოსლვად გუაუწყა; უფლებანი დაუტევენა **წრისტემან** და **სოვანე** მუცელსა შინა დაფარული საიდუმლოდ გამოაცხადა. **წა** ვითარცა მოვიდა მთავარანგელოზი და მას უნდა სახარებად შინაგან აღმოცწნებულისა, ხოლო **სოვანე** ხლდომით გუახარებდა, რამეთუ მოვიდა, ვითარცა ან გესმა, ყოვლისა სოფლისა მწსნელი თჳსისა მეგობრისა და აუწყებდა მუცელსა შინა მიდგომილსა.

წა იყო სახილველ შემოქმედისა მოკითხვად თჳსისა მიმართ მეუფისა და მწედრისა კარავსა ყოფად და **აფლისა** მონისა სართულსა გარდასლვად, რომელმან საშოთ საშოსა შინა იხილა **სოვანე** ხედვით, ხლდებოდა და ბუნებისა საზღვარსა მწრაფლ თანა-წარსრბად იწყო და თქუა: არა ვიცი ბუნებისა საზღვარი, რამეთუ ვხედავ ბუნებისა საზღვრის დამბადებელსა **აფალსა**; არა მოველი მე შობისა ჟამთა, რამეთუ ჟამთა შემოქმედი მუცელსა შინა ქალწულისასა დადგრომილ არს ცხრა თუე. **ხემი** მუცელსა შინა არა თავს-იდვა, რამეთუ საუკუნო იგი ჩემ წინაშე არს. **წინ** დედა **აფლისა** მობავალი გამოგვცხადა? ვინ გუეოხდა ჩუენ და წიაღთაგან მამისათა აღგვადგინა უდელოდ იგი? ანუ ვინ არს ქალწული ესე, რომელი უფროდს ყოველთა ძალთა პატიოსნად გამოჩნდა **იმრ-**

თისა? ვინ არს, რომელმან დაუტეველი ესე ახალსა წიაღსა დაიღია? ვინ არს, რომელსა მიუნდომელი ესე მოაქუს მუცლითა? ვინ შოვამდგომელ იქმნა კაცთა, მსგავსთა თივისათა, ცეცხლისა დამკვდრებად **იმრთეებისა**? ვინ აუწყოს პირველსა მას **წდამს** დედაკაცისაგან აღმოცწნებული საიდუმლოდ? ვინ თქუას, რამეთუ დარჩილსა შინაგან აქუს მსაჯული? და რომელსა-იგი წუხილით შობად ესმა შვილთა თჳსთად, მასვე მოაქუს სიხარული, და გუექმნა მწუხარებისა მისთჳს სიხარული?

წჰა პატიოსნებად! ეჰა მიუნდომელი მოსლვად! სამოთხით გამოჰადა **იმერთმან** პირველი იგი ქმნული და მასვე საშოსა ნაშობისა მისისასა დაემკვდრა! და რომელმან-იგი ცყავი შეკერა სამოთხესა შინა, საშოსა დაეფარა! და ვისგან-იგი პირველსა მას მამასა შეჰრისხნა და გამოჰადა, ამისთჳსვე მოწყალე ექმნა და მოვიდა! და ვისგან ქუეყანად იწყევა, ამისგანვე გამოჩნდეს **იმრთისა** გზანი პირველისა მის რისხვისა განმაქარვებელად, უწრწნელითა კუალითა შემუხსრნა ცოდვისა ეკალნი!

წსე **სოვანწს** ხლდომანი უფროდსა სიტყუანი, რამეთუ სიტყუანი იყვნეს არღა შობილისა მის ჟამისა და ხლდომანი. **წინ** დასაბამითგან წარმართმან ქალაქსა სულთასა ასწავა, რომლისა ვიდრე წარგრაგნადმდე წინა-მსროლმან გუაუწყა, რამეთუ ესრწთ არს მომავალისა საიდუმლოსა შეკრებად. **წა** რომლისა დაგებად მნებავს, ვიპოო მე უფსკრულთა დათქმული და ჰაერთა ზედა მავალად შერაცხილ ვიქმნე, **ზეცისა** ძალსა გამომეტყუელი.

წმისთჳს გევედრები შენ, ნათლის-მცემელო, ლოცვად მომმადლე სიმტკიცედ და უცთომელად დამიცევ. ჰმა ხარ და ჰმად სამსახურებელად მე მომმადლე. **წრწამს**, არა თუ ურწმუნოდ მოვედ; სიტყუათა შევსწირავ შენდა საკუმეველად და სასოებით ვიწყო სიმწწნესა შენსა მითხრობად, დაეჰბრკოლდები მე. სიხარულით ძლევა ჩემდა ჩემისა წინამძღურისა

* სინური მრავალთავი 864 წლისა, რედ. აკ. შანიძე, თბ., 1959. გვ. 24-30.

ძღვევად დაკვრვებით.

თა იყო მათ დღეთა **სეროდე** მეფისათა(ლუკ.1,5). ჩუუკუე ვინმე ერთობითა ამათ სახელთათა სახარებისაგან შესცთეს უწყებასა, რამეთუ სხუად იყო **სეროდე**, რომელმან წინამორბედი მოკლა, და სხუად არს **სეროდე**, რომელმან ყრმანი მოთიბნა – ჯეჯღნი იგი იმრთის მსახურებისანი ძიებასა მას იფქლისა თავწარსმულისასა.

სევეითართა მათ დღეთა იყო ვინმე მღვდელი, რომელსა სახელი ერქუა **ხაქარია**, და ცოლი მისი – **ლისაბედ**. სევენს ორნივე მართალ(ლუკ.1,5-6), რამეთუ ეზიარებოდეს სოფლისა ზიარებასა – დედაკაცი მამაკაცსა, განგებულად ვიდოდეს და შჯულისად ეტვრთა უღელი, სიმართლესა მოიპვებდეს და შვილი არა ესუა(ლუკ.1,7): დაყენებულ იყო საშო და სიგრძითა ჟამთათა წარწყმედილ იყო წესი, რამეთუ იყო **ლისაბეთ** ბერწ. ორნივე გარდასრულ იყვნეს დღეთა მათთა(ლუკ.1,7), უშვილო იყვნეს ბუნებით და ჟამნი ყრმისა შობისანი განწესებულნი წარწყმიდნეს უთესლობითა. წრა თუ სასოებამ, არამედ შვილიერებამ წარწყმიდა, ხოლო მეორედ ჟამი სახითა მოიპოვეს; მოაკლდა შვილიერებამ, არამედ არა მოაკლდა ლოცვამ.

თა იყო მღვდლობასა მას **ხაქარია**სსა(ლუკ.1,8) ბრწყინვალწ კრებამ ვნებისად და შეიმოსა სამოსელი და დაიდგა გვრგვნი სამღვდლო და მოილო სასაკუმეველწ და წმიდასა მას შეისწრაფდა დაუბრკოლებელად. წინააწნარ უსწრობდა ჟერად იგი ეჟუანთაჲ. ღლო სიმრავლწ იგი ერისაჲ აქებდა მღვდელსა მას, რამეთუ ვითარცა ანგელოზი მოხუცებული წარგზავნეს იმრთისა.

თა ვითარცა მიიწია იგი შინაგან კრეთსამელსა მას, ერჟუნა მას ანგელოზი ოფლისად მარჯუენით მდგომარწ საკურთხეველისა მის საკუმეველთაჲსა(ლუკ.1,11). ჟედრწუნდა **ხაქარია** და წარსლვად ვერ შეუძლო ანგელოზისა მის ხილვითა და უკმოვიდოდა. წითარ მრავალ ჟამ დგა დაკვრვებულად, ამას იტყოდა თავით თვისით: რაჲ-მეა, ანუ ვითარ-მე არს, რომელსა-ესე ვხედავ? არა უწყი; სხუად ვინმე მღვდლობს და მახლობელად საკურთხეველსა საკუმეველთასა დგას. შე ვითარ დავასხა ცეცხლსა საკუმეველი ესე? რამეთუ ერთისად ხოლო მღვდლობამ ბრძანა შჯულმან. წნგელოზი არს ესე და არა კაცი, რომელსა-

ესე ვხედავ, და ესე ტაძარი არს და არა მაყუალი, რამეთუ არა გვსწავიეს ანგელოზთა თანა მსახურებამ. წითარ-მე ვიქმნე, ანუ რასა-მე ვიქმოდნი და ვინ თანა-მზრახვალად მოვიყვანო? არამედ მიუშუა წმიდასა მას, წმიდაჲ მოვიკითხო, მივეახლო და სასაკუმეველწ მივსცე: მი-მე-მიყვანოსა ზიარად, ანუ და-მე-მსაჯოსა კადნიერად? ანუ განმკითხველად-მე მოსრულ არს სინმიდისა მსახურთათჳს?

საშინელად ვისმე ვხედავ და ბრწყინვალედ. სახარებამ მე მოუღებიეს და მოსრულ არსა, ანუ სიყმილითა და ბრძოლითა-მე გვტყუამს? და რამეთუ მსახური არს ზეცისაჲ, რომელ-ესე ჩას, დგომამ აუნყებს, არა თუ იმერთი არს.

სააჲ მჯდომარწ იხილა ოფალი(მდრ. 1ს.6,1); **სეკიელ** საყდართა ზედა განიცადა უწორცოდ(მდრ. 1ზეკ.1,26-28); **წანიელ** ეგრევე სახედ ძუელი დღეთაჲ მჯდომარწ იხილა(მდრ. 1წან.7,9). სე დგას და მსახურებასა გამოაჩინებს, ხოლო უპატიოსნწსი მწარი საკურთხეველისაჲ უპყრიეს. წაჲ მე! ნუუკუე ცოდვითა ჩემითა ერისა ბრალი ჩემ ზედა მოიწევის?

წმას **ხაქარია** განიზრახვიდა ძწოლით. თა არა უგულებელს-ყო მთავარანგელოზმან **საბრიელ** მღვდელისა იგი შიში. წმისთჳსცა მყის მას ჟამსა ჳმა-უყო მას, ვითარცა მარჯუენწ ჳელი მიუპყრა განსამტკიცებელად, ლაღატ-ყო: **ხაქარია**, ნუ გეშინინ! პირველად მისი იგი შიში დააცხრვო და მაშინლა სახარებამ იგი აუნყა, რაჲთა შეუძრწუნებელად სულითა დაწყნარებამ იგი შეიწყნაროს. სრქუა: **ხაქარია**, ნუ გეშინინ სახარებისათჳს. სულის-მოდგინედ შეესმა ვედრებამ შენი, რაჲთა ცოლმან შენმან გიშვეს შენ ძწ და ამას უწოდნი **სოვანე**(ლუკ.1,13). ჳამეთუ მოსრულ ვარ შენდა ზეცით; არა ხოლო თუ ყრმამ მომაქუს, არამედ რომელი-იგი შობად არს, სახელი ზეცას წოდებულ არს. შესმა და მოვედ, რამეთუ ქალაქსა იმრთისასა აღწერილ არს, რომელი მუცელმან არა აღმოაცწნა, რამეთუ მრავალთა შობასა მისსა უხაროდის(ლუკ.1,14). შენი არს შვილი, ხოლო ნიჭი – მრავალთაჲ; შენი არს ჯეჯილი, ხოლო ნაყოფი – ზიარ, შენ – მამამ, ხოლო რომელი-იგი შობად არს – ყოველთა მბრწყინვალე.

სე ვითარ ესმა **ხაქარია**ს, მხიარულცა იქმნა და გამომეძიებელცა. სულის-სიტყუად მეჭუელისაჲ **საბრიელ**ს ესმა და ცნა, რამეთუ მიუგო არა მორწმუნედ: ვითარ ვცნა ესეო? არა თავს-იდგა **საბრიელ** **ხაქარია**სი იგი ორ-

გულეზად, არამედ შეურაცხ-ყო მღვდელი იგი საკუმეველისა შემწირველი და სარწმუნოებისა არა შემწყნარებელი და პირსა მისსა აუწყებდა განურისხველებასა და ჰრქუა: ესრე გამომკითხავა, **ხაქარია?** რამეთუ რომელი გითხარ, მას ითხოვ. სიტყვსა გამოძიებად გინებსა? იმრთის მსახურებისაგან სახარებად მიმიღე და ან წინდა მიმჭდია? არა ჰმადლობა იმერთსა? არამედ ორგულეზ, მიიღებ ნიჭსა და იტყვ: ვითარ ვცნა ესეო, ვითარ ვცნაო? – მე ვარ **საბრიელ**(ლუკ.1,19)), წინდად სიტყვსა ამისთვის სახელი ჩემი მიიღე და, თუ მცირე არს ესე შენდა, ისმინე პატივი ჩემი: მე ვარ, რომელი ვდგა წინაშე **აფლისა**(იქვე). **ნა** მეტყვ: ვითარ ვცნაო? შენ – მოხუცებულ და ცოლი შენი – გარდასრულ დღეთა მისთა; ჟამი – მღვდელ და შემოქმედი ჟამთა უფულჴს არს შენსა. **ნა** დასცხრეა იმრთისა უშიშებად და ჟამთა დატევებად? და იტყვ: ვითარ ვცნა, ვითარ ვცნა? ვითარ ისწავე **ნაბრამისგან**: არაა, ვითარ-იგი ჰრწმენა მას და ჟამნიცა შეურაცხ-ყვნა, და ვითარ-იგი ჰრწმენა მას და სიბერჴცა ერჩდა?

აკუეთუ ბერნი იგი უშუძლებელ გიჩს შენ, ვითარ ქალწულისა საიდუმლოდ გაუწყო შენ? რამეთუ ურწმუნობად გაქუს ხატად მრავლად და წინდა მიმჭდი. **ნა** ვითარ შენ ზეცისა სიტყუად გარწმუნო, რომელი-იგი მრავლით ნათესავით წინა **საია** წინანარმეტყუელა სახარებად: «აჰა ესერა **ჩალწული** მიუდგეს და შვეს **ძჴ**»(ეს.7,14). შას ჰრწმენა და უფროდსლა ქადაგა, ხოლო შენ უმცირჴსსა ურწმუნო იქმენ და სიტყუასა გამომკითხავ მე, რომელმან ზეცით მომავლინა მე შენდა, რამეთუ შენ გული-გითქუამს სასწაულისა მიღებად. **ნა**მეთუ ამას ითხოვ, არა გიღირს.

ნა მიიღე უტყუებად ყრმისა შობისათჴს წინდად და იყავ მღუმარე ვიდრემდე სიტყუამან დაამტკიცოს **ჩრისტჴ**. **ნა** შობისა წილ სამარედ მწრაფლ ჴმითურთ მივედ უშვილოებითურთ, შეკრვით განისწავლე ჴმითა და მიუდეგ ჴმითა, რამეთუ ან მას ხოლო მიუტევენ მე შეცოდებანი მამისანი, რამეთუ **აფლისა** საყუარელი არს და ვითარცა უნდეს მეგობარსა, ეგრეცა სთხოვოს **აფალსა**.

ნა ესე სიტყუად ვიდრე შინა აღესრულე-ბოდა, ჟამი გარდავიდოდა და სიმრავლესა მას ერისასა უკრდა გარეშე და გონებად მათი მრავლად განიზრახვიდა, თითოეული სხუად ჴგონებდეს, ვიდრემდე **ხაქარია** გამოჩნდა და

მოსაწავებდა დუმლით, რად-იგი ევნო სიტყუასა. **ჴოლო** მსახურებად მის დღისად აღასრულა და წარვიდა სახიდ თჴსა. **სიხარული** იგი აქუნდა გულსა თჴსსა, ხოლო პირსა მისსა ესხნეს აღვრნი.

სრჴთ იყო წინამსრბოლისა დასაბამი. **აკუეთუ** შობისა ქადაგებად გვნდეს, წეს-არს ყოველთა მოჴსენებად მოძმეთად და შეკრებად დღესასწაულსა.

შეექუსესა თუესა მიდგომასა **წლისაბედისა ნაზარეთა** მივიდა **საბრიელ**, მივიდა ქალწულისა და აქუნდა სიხარული დედისა, რომელი სახლსა შინა იხილა და მოიკითხა. **სირველად** საუფლოდ კაცსა მას განიზრახვიდა და ჰრქუა: გიხაროდენ, სახარულევანო, **აფალი** შენ თანა! გიხაროდენ, რომელი პირველად შენ შობ ყრმასა, თავისუფალსა წყევისაგან! გიხაროდენ სახარულად მიდგომილსა ყოველთა ნათესავთა! გიხაროდენ სოფლისა ყოვლისათჴს ცხორებისა მშობელსა! გიხაროდენ უჴრწმუნელსა, არამედ არა უშობელსა! გიხაროდენ უქორწინებელსა, არამედ არავე უშვილოსა! გიხაროდენ უთესლოსა, არამედ არა უნაყოფოსა! გიხაროდენ სალმობისა მომლოდესა, რომელსა სალმობად არა გაქუს! გიხაროდენ, რომელსა შენისა მამისა **ნდამის** შემოქმედი მოგაქუს! გიხაროდენ, რომელსა უშრომელად გიტვრთავს დაბადებულისა საფუძველი! გიხაროდენ, რომელი უშურველად შოვა-მდგომელ ხარ მოკუდავთა იმრთეებისა! გიხაროდენ, რომელმან შეგ იმერთი, არა თუ შიშუველი და კაცი, არა თუ არა-სრული! გიხაროდენ, სახარულევანო, **აფალი** შენ თანა!

ჴოლო მას ვითარცა ესმა სიხარული, არა განემარტა სმენად, არამედ დაჴკვრდა ჴმასა მას და თქუა: ვინაა-მე არს ესე მოკითხვად? ანუ ვინ არს ესე, რომელი თავით თჴსით უწოდებელად სართულსა ჩუენსა შემოვიდა? არცა ჩუეულ, არცა ნათესავ, არცა **ნდამის** ნაშობ! დაკვრებულ ვარ ხატსა, უცხო არს მოკითხვად. **ნა** აქა არს **სოსუბ**, არცა უთხრა ესე მარტოსა, ვითარცა თქვან, პირველსა მას შექმნულსა ჴრახვიდა პირველი იგი ბოროტი.

ჴოლო მან ჰრქუა: «**შარია**მ, ნუ გეშინინ, რამეთუ მადლი ჴპოვე»(ლუკ.1,30), რომელი-იგი წარწყმიდა პირველ შექმნულმან; მან მარტომან ცთომად შეიწყნარა, ხოლო შენ მარტოსა ცთომისა დაჴსნად მოგიღებეს, რამეთუ შეგ ძჴ და ამას ეწოდოს **წესუ**(ლუკ.1,31). **ჴოლო** მას

ვითარცა შობად ესმა და ძღ, თქუა: «ვითარ-
მე იყოს ესე ჩემდა, რამეთუ მამაკაცი მე არა
ვიცი?»(ლუკ.1,34) არა თუ აცილობდა, არამედ
ბრძანებასა ისწავებდა: მე ხოლო ბუნებაე გან-
ვაახლოა, ჩემ მიერ განჰქსნდენა შვილთა შო-
ბისა მიზეზნი? მითხარლა შენ, უცხოო სახელო,
რამეთუ უცხოსა ვხედავ მე შენსა ხარებასა.

სრქუა მას ანგელოზმან მან: «სული წმი-
დაე მოვიდეს შენ ზედა და ძალი მალლისაე
გფარვიდეს შენ»(ლუკ.1,35). შიილე, ქალწულო,
თქუმული და ნუ ეძიებ დუმილსა. ჰობასა ვე-
ნამო, სახელსა განვეყო. წნგელოზი არა თუ
მოძღურად მოსრულ ვარ, ქადაგად მოვივლინე
ოფლისა მოსლვასა, არა თუ თარგმანად, ვი-
თარ იყოს ესე. ჴითარცა იცის მან თავადმან,
რომელიცა მოვალს, რამეთუ მოსრულ არს,
ვიცი, წინამსწარ აუნყებ შენ თანა დადგრო-
მასა შინაგანი იგი დამტკეცილი, ხოლო სახისა
სიტყუად ვერ შემძლებელ ვარ, ქალწულო. **ნა**
რამეთუ არა ვტყუვი მე სიტყუასა ამას, **ლისა-**
ბეტ მოწამე არს ჩემდა ბერწობითა და სიბერ-
ითა, რომელი შენ თანა მიდგომილ არს წინამ-
სრბოლისათვს. **ოკუეთუ** ბერწობად და სიბერწ
მიდგომილად ვთქუა, არა მცირე არს წინდი
ბერწისაე და მოხუცებულისაე და ქალწულისა
შობილისათვს შორის არარად არს.

ჴოლო ესე **შარიამს** ვითარ ესმა, ისწრაფა
და შევიდა სახლსა **ხაქარიასსა** და პოვა **ლის-**
აბედი მიდგომილი და მოიკითხა(ლუკ.1,40).

ჴოლო ყრმაე იგი შინაგან მიუგებდა საშოთ
გამო დედისა პირითა. **ისმა** დედისაე სმენად,
რამეთუ ბუნებისა საზღვარი **სოვანწსთვს** არა
განქსნილ იყო. **წმისთვს** ვერ შეუძლო სიტყუ-
ად, ხოლო ვლდომით იტყოდა. **ქამეთუ** თვსსა
დედასა კრთომისა მისგან აუნყებდა. **ჴოლო**
მაცხოვრისა დედასა თვსისა დედისა ენითა
მიუგებდა.

ჴერ დაითმინა **ლისაბეტ** შვილისა თვსისა
კრთომაე, სულითა წმიდითა აღივსო, ჳმა-ყო
და ჰრქუა ქალწულსა: «კურთხეულ ხარ შენ
დედათა შორის და კურთხეულ არს ნაყოფი მუ-
ცლისა შენისაე!»(ლუკ.1,42) შენ ხოლო კურთხ-
ეულ, რომელსა გიტვრთავს განმაქარვებელი
წყევლისაე! შენ კურთხეულ, რომელსა მოგაქუს
სიბრძნისა ნიჭი! შენ კურთხეულ, რომელი
მიდგომილ ხარ მისთვს, რომელი სამოთხეს იქ-
ცეოდა! შენ, კურთხეულო, ტაძრად იმრთისა
გამოშწნდი! შენ კურთხეულ, რომლისა მუცელი

იპოვა სამლდელოდ წმიდად! «კურთხეულ ხარ
შენ შორის დედათა და კურთხეულ არს ნაყო-
ფი მუცლისა შენისაე!»(ლუკ.1,42) კურთხეულ
არს ნაყოფი, რომელი ჳამოს **წდამ** და სძლოს
მტერსა; კურთხეულ არს ნაყოფი – ყოვლისა
სოფლისა საზრდელი და სამოსელი.

«**ნა** ვინაე არს ესე ჩემდა, რათამცა მოვიდა
დედაე **ოფლისა** ჩემისაე ჩემდა?»(ლუკ.1,43) ესე
მე, ქალწულო, შინაგან მცენარემან მასწავა:
შენსა მოკითხვასა უფროეს ბუნებისა ჰკრთე-
ბოდა. **ისე** **ლისაბედისნი** იმრთისა სიტყუანი.

ჴოლო ხაქარია სახლსა შინა, ვითარცა პი-
რველად ვთქუ, დადგრომილ იყო მდუმრიად
და ურწმუნოებისათვს აღვრნი ესხნეს, რამეთუ
სწორად მიდგომისა უტყუ იყო იგი, საზღვრად
დაშჯისა ყრმისა შობისათვს მიელო. **ნა** ვითარ
გამოვიდოდა უდაბნოესაგან საშოესა უდაბნოსა
იგი მყოფი, მაშინ ფიცარი მოითხოვა მამამან
მისმან და მეცნიერად დაწერა, რომელი-იგი
ესმა ურწმუნოდ, და ყრმასა სახელი მისცა და
მან ჳმაე მისგან მოილო.

ისე ესრწთ არს შენი, წინამსრბოლო და
ნათლის-მცემელო, ვიდრე შობადმდე საიდუმ-
ლოე, რამეთუ ესრწთ იმერთმან ვიდრე მიდგო-
მადმდე მოგმადლა შენ პატივი, **საბრიელ**
რომელმან **ოფლისა** შობად და შენი მიდგომაე
ახარა, რამეთუ ტაძარსა მას შინა, ვითარცა
საქორწინესა, ახარა ნიჭი დიდი, ერისა კრებასა
იმრთის-მოყუარეთასა შობად შენი აუნყა მთა-
ვარანგელოზმან, სულითა წმიდითა შემოსილ
იქმნა. **შადლი** წინანარმეტყუელებისაე საშოთ
გამოიტანე, ვლდომით იტყოდე მუცლით გამო,
რომელი-იგი სიბერესა **შოსეს** აუნყა იმერთ-
მან. **წმისთვს** შენ უფროეს წინანარმეტყუელთა
ეკლესიათა სიძემან მოგინოდა.

ჴინ წინანარმეტყუელთაგანმან საშოთ
გამო დედასა თვსსა საიდუმლოე აუნყა? ვინ
მართალთაგანი იშვა და ძღუნად ჳმაე შეწირა
მამისა? ხოლო შენ აქა მშობელი შენი უტყუებ-
ისაგან განჰკურნე. **წინანარმეტყუელად** ღირს
იქმენ, რამეთუ ჟამისა წინა უტყუ სულითა
წმიდითა აღივსე, გალობად ჩუენ გუასწავე.
შცირედ შევცვალო და ჟამსა თვსსა ვგალობ-
დე, რამეთუ ამას იტყოდე: კურთხეულ არს
ოფალი, იმერთი **სრაელისაე!** ხოლო მე ვი-
ტყუ: კურთხეულ არს იმერთი **ჴრისტიანეთაე!**
რამეთუ მისა შუენის დიდებაე და პატივი უკუ-
ნითი უკუნისამდე. **წმენ.**